

Κίς. Πλάκ. Σφακ. κ.ά.) Κύθηρ. Μακεδ. (Σισάν. κ.ά.) Μέγαρ. Μήλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανῶδ.) Πελοπν. (Ἡλ. Μάν.) Σκίαθ. Σῦρ. Χίος (Βροντ. Ἐγρηγόρ.)—Α. Παπαδικ., Νοσταλγ., 97 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γκρινιάζον Εὔβ. (Βρύς.) Ἡπ. Θεσσ. (Γερακάρ.) Θράκ. (Μαρών.) γκρινιάω Θράκ. (Αἰν.) γκρινιῶ Κρήτ. (Ἐμπαρ. Νεάπ. κ.ά.) κ.ά. — Λεξ. Βάιγ γκρινιάζον Λυκαον. (Σίλ.) Ἀόρ. γρίνιακα Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ κ ρ ί ν ι α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ζ ω. Ὁ τύπ. γ ρ ι ν ι ᾶ ζ ω καὶ εἰς Ἐρωτόκρ. Α 1972 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) Ὁ τύπ. γ ρ ι ν ι ῶ καὶ εἰς Ἐρωτοκρ. Β 357 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) καὶ Θυσ. Ἀβραάμ, στ. 441 (ἐκδ. Γ. Μέγαρ.) Ὁ τύπ. γ ρ ι ν ι ᾶ ζ ω καὶ εἰς Σομ.

Α) Ἀμτβ. 1) Δεικνύω ἐριστικὰς διαθέσεις μεμψιμοιρῶν περὶ τινος πράγματος κοιν.: Ὅλο τῶαι γκρινιάζει τ' ἀδρόννο τοῦνο Μέγαρ. Μὴ γκρινιάζης ὁλοένα, βαρῆθηκα νὰ σ' ἀκούω Πελοπν. (Αἶγ.) Γκρινιάζουν καὶ φτοὶ καὶ δὲ θὰ πᾶ γαλὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Γκρινιάζει μ' ὅλο τὸν κόσμον Πελοπν. (Κορινθ.) Γκρινιάζ' μὴ τοῦ τίπουτα αὐτὸς οὐ γέροντας Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ὅλο σκοτουριασμένος ἦτονε κι ὅλο ἐγρίνιαζε κ' ἐμάλωνε μὲ τσι φαμέγιους του Κρήτ. Γκρινιάζει ὅλη μέρα σὰ δὲ σκύλλο δίχως νὰ τοῦ κάμω τίποτα Κέρκ. (Ἀργυρῶδ.) Γκρίνιαζαν ἡ γὰρ, ὅστιρα τὰ δᾶσαν μέλ' γάλα Εὔβ. (Στρόπον.) || Παροιμ. Ἀς γυριῖν ὁ μύλος κ' ἂς γκρινιάξῃ ἡ γραῖα (ἐπὶ τῶν ἀδιαφορούντων πρὸ τοῦ ἰδίου συμφέροντος διὰ τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἄλλων) Κύθηρ. || Γνωμ. Ὅποιους γκρινιάζ' ἀδυνατίζ' κι ὅποιους γιλάει παχαῖν Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Ἄσμ.

Γιὰ σένα μὲ μαλώνουνε, γιὰ σένα μοῦ γκρινιῶνε, γιὰ σένα δὲ μὲ θέλουνε 'ς τὸ σπῖτι νὰ μὲ δοῦνε Κρήτ.

Γιὰ δὲς με πῶς ἐπόδωσα κι ὅλο γκρινιῶ καὶ κλαίω αὐτόθ.

Ὅσο πατεῖς τὴν ἔχερη, τ' ἀλέτρι χαμηλώνει, ὅσο γκρινιάς τ'ς ἀγάπης σου, τόσο καὶ σοῦ σιμώνει αὐτόθ. β) Ἐπὶ νηπίου, κλαυθυρίζω Εὔβ. (Βρύς. Στρόπον.) Θράκ. (Μαρών.) Κάρπ. Κέρκ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) Μέγαρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σκίαθ. Σκόπ. Σύμ. κ.ά.: Γκρινιάζ' τοῦ μουρὸ Χαλκιδ. Τί ἔχ' τοῦ πιδὶ κι γκρινιάζ'; Μαρών. Ὅλα ἔχει τὸ ἄμοιρο τὸ παιδί τῶαι ὅλο γκρινιάζει σήμερις; Μέγαρ. Γκρινιασμένος εἶναι πάλι ὁ 'γός, ὅλη μέρα 'κλαιε σήμερα, λὲς καὶ τίποτα πονάκι τὸ πειράζει τὸ κακόμοιρο Ἀπύρανθ. 2) Μεταφ., ἐπὶ τοῦ καιροῦ. μεταβάλλομαι ἐπὶ τὰ χεῖρω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐγρίνιασεν ὁ καιρὸς καλά. Θαρρεῖ κανεὶς πῶς θὰ γκρινιάσῃ ὁ καιρὸς, μόνον μὴ 'υρεῦγετε νὰ πᾶτε πούδετα. β) Ἐχω πένθιμον, μελαγχολικὴν ὄψιν, καταλαμβάνομαι ὑπὸ θλίψεως Κρήτ. (Πλάκ. Σφακ. κ.ά.): || Ἄσμ.

Ἐγρίνιασε τὸ σπῖτι μου, πουλλί μου, κ' ἐρήμωσε ἡ αὐλή μας, λέω, παιδί μου (μοιρολ.) Σφακ.

Σώπασε, νύφη, μὴ γκρινιάς καὶ βλοηθῇκα γι ἄλλες, ἀρχόδισσες, βασιλίσσες καὶ ρήγισσες μεγάλες Κρήτ.

Ἐχτὲς πρωὶ ἐπέρασα κ' ἦσουνε γκρινιασμένη, 'ς τὴ γάστρα τοῦ βασιλικοῦ ἦσουν ἀκουβισμένη Πλάκ.

Β) Μετβ. 1) Προσβάλλω, ἐπιπλήττω, καταθλίβω τινὰ Εὔβ. (Βρύς. Στρόπον.) Ζάκ. Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ.) κ.ά.—Λεξ. Δημητρ.: Δὲν περνάει καλά, τ' γκρινιάζ' οὐ ἄντρας τ'ς Στρό-

πον. Γιατί γκρινιάζ'ς τὰ πιδιά, μουρή; Ἀχυρ. Τόνη γκρινιάζει πολὺ τὸν ἄντρα της Βρύς. Γκρινιάζει με κ' ἤφαέ με Ἀπύρανθ. Γκρινιάζει με νὰ βάλω τσι 'ονεῖς μου νὰ μοῦ κάμουνσι βοροκοσύφωνο αὐτόθ. Μέρα νύχτα μὴ γκρινιάζ' ἡ ῥ'ναῖκα, γιατί νὰ πάρου αὐτεῖνον τοῦ βόιδ' Αἰτωλ. Γκρινιασμένοι 'μεστα καὶ δὲ μιλεῖόμεστα, δὲ βάω 'ς τὸ σπῖτι δῶνε καθόλον Ἀπύρανθ. Ἡλείπειν ὁ 'αδρός μου κ' ἦρθε γκρινιασμένος καὶ δὲ βοροῦμε νὰ καταλάβωμε εἶδα 'χει, λὲς καὶ τίποτα τοῦ 'πε γάνεις Ἀπύρανθ. Γκρινιασμένος εἶν' ἐντὸς πρέπει μὲ τὴ νοικοκυουρά του αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κι ὁ ἀδερφός τ' ὁ Νικολῆς κάθεται γκρινιασμένος καὶ 'ς τὸ δεξιὸν του μάγουλο εἶν' ἀποκκουβισμένος

Κρήτ. 2) Ἐπὶ κυνὸς ἢ γαλῆς, ἐπιδεικνύω ἀπειλητικῶς τοὺς ὀδόντας γρυλλίζων συγχρόνως Κρήτ. (Πεδιάδ.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Ἡλ. Κερπιν. Μαντίν. Τριφυλ.): Γκρινιάζει ὁ σκύλλος - ἡ γάττα Ἀρκαδ. Πῶς μοῦ λὲς ὅτι δὲν τρώει, ἀφοῦ γκρινιάζει ἀπὸ τώρα; (ἐνν. ὁ κύων) Τριφυλ. Τὰ σκυλλιά γκρινιάζουν, γκροῦ-γκροῦ Μαντίν. || Παροιμ. Ὁ λαγὸς ἐγρίνιασε τ' ἀοριῶ καὶ τ' ἀόρι εἶδα τὸ γνοιάζει; Πεδιάδ. β) Καὶ μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώπου Κέρκ. (Ἀργυρῶδ.) Πελοπν. (Βερεστ.): Γρίνιαξε, μουρή, γρίνιαξε, γιὰ νὰ σοῦ ἰδοῦμε τὰ δόδια σου ἂν εἶναι ὁμορφα (πρὸς γελῶντα) Ἀργυρῶδ. Ἐγκρινιάζανε οὐλὴ μέρα σὰ δὲ σκυλλιά Βερεστ.

γκρίνιακας ὁ, Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ κ ρ ί ν ι α καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -α κ α ς. Μεταφ., ὁ δείκτης τῆς χειρός, τὸν ὅποιον ἐπιδεικνύοντες εἰς τὸν ἡττώμενον συμπαίκτην κατὰ τὴν παιδιὰν πεντόβολα οἱ παῖδες τὸν ἐπαπειλοῦν ἀπαγγέλλοντες: Ἄσμ.

Καλῶς τὸ γκρίνιακα.

Μέσ' 'ς τοῦ γκρίνιακα τ' ἀλώνι
ἄνεμο τσ' ἀνεμολίθι
τσαὶ κομμάτι κολοτσῦθι!

γκρινιάρης ἐπίθ. Ἀθῆν. Ἡπ. Παξ. Πελοπν. (Αἶγ. Βερεστ. Βραχν. Γορτυν. Κορινθ. Πάτρ. Τριφυλ. κ.ά.) — Λεξ. Πρω. κ.ά. γκρινιάρ'ς Δαρδαν. Εὔβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Κουκούλ. Μαργαρ. Πράμαντ.) Θάσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Ἀρν. Δρυμ. Κοζ. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Περίστ. Ὑπάτ. Φθιώτ.) γκρινιάρης Ζάκ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Μέγαρ. γκρινιάρ'ς Σάμ. γκρινιάρης Εὔβ. (Ἀνδρων. Βρύς. Κύμ.) Ἡπ. Θράκ. Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μακεδ. (Σισάν.) Πελοπν. (Βαλτεσιν.) Χίος (Βροντ. κ.ά.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. κ.ά. γκρινιάζι Τσακων. γαγκρινιάρης Θράκ. (Στέρν.) γκρίνιαρης Πελοπν. (Βούρβουρ.) γρίνιαρης. Ἰόνιοι Νῆσ. Κέρκ. Θηλ. γκρινιάρισσα Λεξ. Πρω. γκρινιαριά Λεξ. Βάιγ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γ κ ρ ί ν ι α, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γ ρ ί ν ι α, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ η ς. Οἱ τύπ. γ ρ ι ν ι ᾶ ρ η ς καὶ εἰς Σομ.

1) Μεμψιμοιρος, δύστροπος σύνθηθ.: Ἀνθρωπος γκρινιάρης - γυναικα γκρινιάρη σύνθηθ. Πολὺ γκρινιάρη 'σαι καὶ σύ, ὅτι κάμη κανεὶς δὲ σ' ἀρέσει, παρὰ θὰ 'βρης ἀφορμὴ νὰ γκρινιάσῃς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Μὴν εἶσαι γκρινιάρης καημένη, γιὰ τέτοια πράματα Πελοπν. (Τριφυλ.) Εἶν' ἓνας γκρινιάρης ὁ ἄντρας μου, ἀπ' τὴν αὐγὴ ὥς τὸ βράδυ οὐλο γκρινιάζει Πελοπν. (Αἶγ.) || Φρ. Γκρινιάρη γάττα Εὔβ. (Στρόπον.) || Παροιμ. Ἀ δὲ δὴ γλάφω τὴ χαψά, δὲν τὴν τρώει ὁ γκρινιάρης Ἰόνιοι Νῆσ. Ἀ δὲ γκρινιάξῃ ὁ γκρινιάρης, κάλλια 'χει νὰ πεθάνῃ αὐτόθ. Γνωμ. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ τὸ 'έρο τὸ

γκρινιάρη κι ἀπὸ τὸ βοριά τὸ συμβροχιάρη Νάξ. ('Απύρανθ.) Συνών. γκρίνας, γκρινιάρικος, γκρινιάρ-
ρόγαττα, γκρινιάρλος, μουρμούρης. β) 'Ο
συνεχῶς κλαίων, ἰδίᾳ ἐπὶ νηπίων σύννηθ.: Γκρινιάρικο μωρὸ-
παιδὶ 'Αθῆν. 'Εχει κάτι παιδιὰ γκρινιάρικα καὶ ἀναποδιάρι-
κα, ποὺ περνάει μὲ δαῦτα τοῦ λιναριοῦ τὰ πάθη Πελοπν.
(Βερεστ.) Γκρινιάρη Παναγιά, βοήθα με (ὡς θρηνοῦσα παρὰ
τοῦ 'Εσταυρωμένου) Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ.) γ) 'Επὶ
κυνῶν, χοίρων κ.τ.τ., ὁ συνεχῶς γρυλλίζων Θάσ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) κ.ά.: Σὲ λὺ γκρινιάρ'κον Αἰτωλ. Πουλὲ γκρινι-
άρ'κον εἶν' τοῦ γ'ροῦν' Θάσ. 2) Φίλερις, ἐριστικὸς πολλὰχ.
'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γκρινιάρης 'Αθῆν. Εὐβ.
(Χαλκ. Ψαχν.) καὶ Γκρινιάρης Κάρπ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν
τύπ. "Αι-Λιάς ὁ Γκρινιάρης Κέρκ.

γκρινιάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γκρινιάρ'κους "Ηπ. (Ζαγόρ.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. Φθιώτ. Φωκ.) γκρινιάρικος Λεξ.
Βάιγ. Περίδ. Βυζ. γκρινιάρ'κους Θράκ. ('Αδριανούπ.)

'Εκ τοῦ οὐδ. γκρινιάρικος τοῦ ἐπιθ. γκρινιάρ-
ρης. 'Ο τύπ. γκρινιάρικος καὶ εἰς Σομ.
Γκρινιάρης, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γκρινιάρόγαττα ἡ, Εὐβ. (Στρόπον.) Στερελλ. (Περίστ.)
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γκρινιάρης καὶ τοῦ οὐς. γάττα
ἐκ τῆς συνήθους ρ. γκρινιάρα γάττα.
1) 'Η συνεχῶς νιαουρίζουσα γάττα ἐνθ' ἄν.: 'Η γκρινια-
ρόγαττα δὲ μᾶς ἀφίβ' νὰ ἔ'μνηθοῦμι Στερελλ. (Περίστ.)
2) Μεταφ., μεμψίμοιρος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: Ποιὰ φταίει;
Εἶναι ἔ' οἱ δὲ γκρινιάρόγαττι; Εὐβ. (Στρόπον.)

γκρινιάρόγαττος ὁ, πολλὰχ. γκρινιάρόγαττους Στε-
ρελλ. (Περίστ.)
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γκρινιάρης καὶ τοῦ οὐς. γάττος.
Γκρινιάρόγαττα 2, τὸ ὅπ. βλ., πολλὰχ.: Εἶναι
γκρινιάρόγαττους καὶ τοὺν βαρειοῦμι Περίστ.

γκρίνιασμα τό, ἐνιαχ. γρίνιασμα Πελοπν. (Ξεχώρ.) γρί-
νιασμα "Ηπ. Κάρπ. — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Μπριγκ.
'Εκ τοῦ ρ. γκρινιάρω. 'Ο τύπ. γρίνιασμα
καὶ εἰς Σομ.

1) Γκρίνια 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνιαχ.: Πάει καὶ τοὺς ἀρ-
χινάει τὸ γκρίνιασμα καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει νὰ 'συχάσουνε
λέγο Πελοπν. (Βερεστ.) 'Εχον γκρινιάσματα κάθε μέρα 'ς
τοῦ σπίτι μ', γιατί νὰ πάρον τ' γίδα Στερελλ. (Αἰτωλ.)
β) 'Επίπληξις Λεξ. Βάιγ. 2) 'Ο συνεχῆς καὶ ὀχληρὸς
κλυθμυρισμός, ἰδίᾳ ἐπὶ νηπίων Κάρπ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)
κ.ά. 3) 'Επὶ ζώου, ἀπειλητικὴ ἐπίδειξις, βρυγμὸς ὀδόντων
"Ηπ. (Κόνιτς.) — Λεξ. Βάιγ. κ.ά. 4) Μορφασμός εἰς ἐκδή-
λωσιν δυσαρρεσκείας Πελοπν. (Ξεχώρ.): Μόλις τῆς τὸ 'πα,
μοῦ 'κανε ἓνα γρίνιασμα τσ' ἔδωσε ἓνα κούτσισμα τσ' ἔφυγε!
(κούτσισμα = ἀπότομος μεταβολὴ πρὸς ἀναχώρησιν).

γκρινιασμός ὁ, ἐνιαχ. γρινιασμός Κρήτ. γρινιασμός
Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπν. (Μεσσην.)
'Εκ τοῦ ρ. γκρινιάρω. 'Ο τύπ. γρινιασμός
καὶ εἰς Σομ.

Γκρίνιασμα 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Εἶδα γρινιασμό
εἶναι ποὺ τὸν ἔχεις πάλι σήμερα, εἶδα φρένα 'ναι 'φτή! (φρέ-
να = τρέλλα) Νάξ. ('Απύρανθ.) || 'Ασμ.

"Ωφον, 'Αργυρώ μου, κ' εἶδα 'ναι καὶ 'φτός ὁ γρινιασμός
σου,

κι ἂν ἔχης καὶ παρόπορο, νὰ μοῦ τὸ πῆς ὀρθὸς μου
(μοιρολ.) Κρήτ.

γκρινιαστά ἐπίρρ. ἐνιαχ. γρινιαστά Λεξ. Βάιγ.
'Εκ τοῦ ἐπιθ. γκρινιάρω. 'Ο τύπ. γκρινιάρ-
στά καὶ εἰς Σομ.
Κατὰ τρόπον μεμψίμοιρον καὶ ἐπιπληκτικόν.

γκρινιαστός ἐπίθ. ἐνιαχ. γρινιαστός Κρήτ. (Χαν.)
γρινιαστός Κρήτ.

'Εκ τοῦ ρ. γκρινιάρω, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γκρινιάρ-
ω.
Κατηφής, σκυθρωπὸς ἐξ ὀργῆς: 'Επῆα καὶ τὸν ἡῦρα γρι-
νιαστό καὶ δὲ δοῦ μίλησα.

γκρινιάρλος ἐπίθ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κυνουρ.)
'Εκ τοῦ ἀμκρτ. οὐς. γκρινιάρλα, κατὰ τὰ ψωρίλα-
ψωρίλος.

Γκρινιάρης 1, τὸ ὅπ. βλ.: 'Απὸ τὸ χάμου-χάμου
τῆς ἀρρώστιας τοῦ ἔχει γίνεῖ ἓνας γκρινιάρλος ποὺ δὲν ἔχει τὸ
ταίρι τοῦ Πελοπν. (Κυνουρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. γκρινιάρ-
ρης.

γκρινιοβόλι τό, ἐνιαχ. γρινιοβόλι Νάξ. ('Απύρανθ.)
'Εκ τοῦ οὐς. γκρίνια, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρίνα,
καὶ τῆς παρχγωγ. κατὰ λ. -βόλι.
Μεγάλῃ φιλονικίᾳ: Εἶγα γρινιοβόλι ποὺ 'ίνεται 'τοῦ μέσ'
'ς τὸ σπίτι. Συνών. γκρινιοθέμι.

γκρινιόγαττο τό, ἐνιαχ. γρινιόκατσο Νάξ. ('Απύρανθ.)
'Εκ τοῦ οὐς. γκρίνια, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρίνα, καὶ
γαττί, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ καττί-κατσί.
Μεταφ., ἐπὶ παιδίου μεμψιμοίρου: Εἶδα γρινιόκατσα γαι
τοῦτα σὰ δὰ δικά μου παιδιὰ! Συνών. γκρινιογάτ-
το υλο.

γκρινιογάτιουλο τό, ἐνιαχ. γρινιόκατσουλο Νάξ. ('Α-
πύρανθ.)
'Εκ τῶν οὐς. γκρίνια, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρίνα,
καὶ γαττούλι, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ κατσοῦλι.
Γκρινιόγαττο, τὸ ὅπ. βλ.

γκρινιοθέμι τό, ἐνιαχ. γρινιοθέμι Νάξ. ('Απύρανθ.)
'Εκ τοῦ οὐς. γκρίνια, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρίνα, καὶ
τῆς παρχγωγ. κατὰ λ. -θέμι.
Γκρινιοβόλι, τὸ ὅπ. βλ.

γκρινιόκακο τό, ἐνιαχ. γρινιόκακο Νάξ. ('Απύρανθ.)
'Εκ τῶν οὐς. γκρίνια, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρίνα,
καὶ κακό.
Συνεχῆς μεμψιμοίρια, ἐπὶ παιδίων: Εἶδα γρινιόκακο 'ν'
πού 'πεσεν ἀπάνω σου σήμερα, ποὺ νὰ κάνης πάδα 'τσά
(= ἔτσι, ἔτσι δά).

γκρινιόκουκκο τό, ἐνιαχ. γρινιόκουκκο Νάξ. ('Απύ-
ρανθ.)
'Εκ τῶν οὐς. γκρίνια, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρίνα, καὶ
κουκί.

1) Κῦαμοι δυσκόλως βραζόμενοι: Τὰ κουκιά, ποὺ τὰ μαε-
ρεύεις καὶ δὲ μαερεύονται, δὰ λένε γρινιόκουκκα. 2) Με-
ταφ., ἐπὶ μεμψιμοίρου ἀνθρώπου: Σὰ γρινιόκουκκά 'σαι,
καμένε! 'Εκεῖνα, ὅσο δὰ μαερεύει κάνεις, ἀδολίζοντε καὶ

